

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 226.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938954736/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

nie blev for Alvor forskrækket over hendes Tilstand og sendte Bud efter sin Fader, hos hvem hun aldrig forgæves søgte Tilflugt.

Den anden Morgen efter Begravelsesdagen gik Pastor Frank ind til Helene. Den sædvanlige venlige Opmærksomhed hvormed han pleiede at omgaaes den elskværdige endnu smukke Kone, ikke som Præst men som Ven, var aldeles forsvundet af hans Væsen. Hans Mine var alvorlig, ja streng idet han betragtede den ulykkelige Kvinde, skjøndt der var dyb Deltagelse i den Tone hvori han sagde: »De er syg?» – og denne simple Tiltale var den første der fandt Vej til Helenes Hjerte – hun svarede kun det ene Ord: »Ja!» men der laae en Fortælling om uhørte Lidelser i dette korte, ufrivillige Udbrud. – Frank vedblev efter et Øiebliks Ophold: »Hvad vil De gjøre for at blive helbredet?» – Helene stirrede forvildet paa ham uden at svare. »De maa have Lægehjælp!» gjentog Frank, idet han tog hendes Haand og lod som han følte Pulsens. Helene smilte – det var et uhyggeligt, spøgelseagtigt Smil! – idet hun svarede: »En Læge – kan han sammenføie hvad Gud har adskilt? kan han gjøre den Døde levende – og det er Dem som taler saa afindigt, at selv den der er vanvittig som jeg, maa – leel!» –

»Ja, det er mig, som taler til Dem om en Læge, som kan gjøre de Døde levende og vende Fortvivlelsens Vanvid til Anger og Bedrøvelse, der fører Sjælen tilbage til Gud. Nu er De syg, men han kan helbrede Dem, saa De bliver raskere end nogensinde. De behøver blot at *ville* helbredes?» – »Der hører Liv til at ville, jeg kan ikke!» udbød den Syge i en usigelig mat og haabløs Tone. »Er det da imod Deres Villie De ligger her som en Døende, og forkaster al Trøst og Hjælp – uden at have gjort endog det svageste Forsøg paa at tage Sorgen som – et Menneske. De vil heller knuses end trykkes af den Byrde Gud har paalagt Deres Sjæl at bære – De hengiver Dem frivilligt til den Tilintetgjørelse, der griber Dem – derfor kan De ikke ville overgive Dem til Frelseren!»

Helene lyttede opmærksomt til Præstens Ord, og udbød med pludselig Energie: »Troer De da at Sjælen kan dø!? – gives der Tilintetgjørelse af de Lidelser der fortære Hjertet? Jeg vovede ikke at haabe det – jeg havde lært at tvivle om alt! Jeg veed De har Sandheden kjær – o, sig mig – troer De paa en evig Død?» Den dybeste Misfornøielse malte sig i Franks Ansigt, og gav hans Ord et Udtryk